

- ewentualnie, o obniżeniu grzywien nałożonych na mocy tej decyzji na skarżące;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na skarżące grzywnę, stwierdziwszy, że naruszyły one art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Skarżące sprzeciwiają się takiej decyzji, twierdząc, że ponowne nałożenie grzywien w niniejszej sprawie jest sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*, jako że Komisja stwierdziła już dopuszczenie się przez skarżące podobnego naruszenia w sprawie rur przemysłowych (COMP/E-1/38.240) i ukarała je za to. Skarżące podnoszą, że Komisja określając wysokość grzywien powinna była przynajmniej wziąć pod uwagę grzywny już nałożone, oraz to, że niedopuszczalny jest podział jednorodnego postępowania w sprawie rur miedzianych na postępowanie w sprawie rur przemysłowych i postępowanie w sprawie rur instalacyjnych.

Ponadto skarżące twierdzą, iż grzywny są nadmiernie wysokie, a także, że przy ustalaniu ich wysokości naruszone zostały bezwzględnie wiążące zasady postępowania, takie jak obowiązek uzasadniania z art. 253 WE, zasada proporcjonalności i zasada równego traktowania. Twierdzenie to skarżące opierają między innymi na następujących okolicznościach:

- określając powagę naruszenia Komisja oparła swoje wnioski na błędnej i niewystarczającej ocenie rodzaju naruszenia, jego wpływu na rynek, a także geograficznego zasięgu porozumień,
- dokonując różnicowania odnośnych spółek, Komisja powinna była wziąć pod uwagę nie tylko ich udział w rynku, ale także rzeczywistą wielkość tych spółek,
- w swojej decyzji Komisja nie wskazała, jakimi zasadami kierowała się ustalając podstawową wysokość grzywien, a ponadto nie wskazała w sposób jednoznaczny w swoim przedstawieniu zarzutów, że w niniejszym przypadku chodzi o szczególnie poważne naruszenie reguł konkurencji,
- zwiększając grzywnę z uwagi na czas trwania porozumienia Komisja błędnie zastosowała wytyczne w sprawie metod ustalania grzywien⁽¹⁾, a ponadto błędnie stwierdziła, iż upłynął już okres przedawnienia dla wniesienia skargi odnośnie do wielu istotnych kwestii powstałych w związku ze sprawą,
- Określając grzywnę Komisja nie wzięła pod uwagę istotnych okoliczności łagodzących, takich jak trudna sytuacja rynku, niski stopień dochodowości sprzedaży w sektorze

rur miedzianych, a także okoliczności, iż porozumienia zostały rozwiązane niezwłocznie po zakończeniu dochodzenia w tej sprawie.

Ponadto Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, między innymi poprzez wprowadzenie zróżnicowania pomiędzy spółkami należącymi do porozumienia, polegającego na przyznaniu większego zmniejszenia wymiaru grzywny tylko niektórym spółkom w oparciu o Komunikat o Polityce Łagodności.

Wreszcie skarżące podnoszą, iż art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽²⁾ poprzez sposób, w jaki określa podstawową wysokość grzywny, przyznając Komisji praktycznie nieograniczone uznanie, jest sprzeczny z zasadą pewności co do prawa, a tym samym stanowi naruszenie nadrzędnych norm prawa wspólnotowego.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenie 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. C 9 z 14.1.1998, str. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2005 r. przez Sergio Rossi S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-31/05)

(2005/C 93/60)

(Język, w którym wniesiona została skarga: angielski)

W dniu 25 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Sergio Rossi S.p.A. z siedzibą w San Mauro Pascoli (Włochy), reprezentowanej przez A. Ruo, prawnika, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG z siedzibą w Weilheim (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ROSSI” dla towarów z klasy 25 (odzież wierzchnia i bielizna, rękawiczki, kołnierze, szale, krawaty, nakrycia głowy) – numer zgłoszenia 876 094

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Sergio Rossi

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne i graficzne towarowe znaki krajowe i międzynarodowe „SERGIO ROSSI” dla towarów z klasy 25 (odzież włącznie z obuwiem, buty i pantofle, szale, krawaty...)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Bayer CropScience AG, Makhteshim Agan Holding BV, Alfa Agricultural Supplies S.A. i Aragonesas Agro S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-34/05)

(2005/C 93/61)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Bayer CropScience AG z siedzibą w Monheim (Niemcy), Makhteshim Agan Holding BV z siedzibą w Amsterdamie (Niderlandy), Alfa Agricultural

Supplies S.A. z siedzibą w Atenach (Grecja) i Aragonesas Agro S.A. z siedzibą w Madrycie (Hiszpania) reprezentowanych przez C. Mereu i K. Van Maldegem, lawyers.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, że pozwana uchybiła ciężącym na niej na mocy prawa wspólnotowego zobowiązaniom do przeprowadzenia przeglądu danych naukowych przedłożonych przez skarżące w celu przeprowadzenia przeglądu endosulfanu na mocy dyrektywy 91/414/EWG i zagwarantowania skarżącym sprawiedliwego procesu podczas przeglądu;
- nakazanie pozwanej wypełnienia jej zobowiązań ciężących na niej na mocy prawa wspólnotowego i działania zgodnie z wnioskiem skarżących poprzez dokonanie przeglądu i oceny wszystkich danych przedłożonych do przeglądu endosulfanu oraz zapewnienie im sprawiedliwego procesu, w tym prawa do obrony i prawa do uczciwego przesłuchania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pismem z dnia 24 września 2004 r. skarżące złożyły do Komisji wniosek o przeprowadzenie przeglądu danych naukowych przedłożonych przez skarżące organowi dokonującemu oceny w celu dokonania przeglądu i wydania zezwolenia, na podstawie dyrektywy 91/414/WE, (1) na dopuszczenie do obrotu endosulfanu, substancji czynnej ich środka ochrony roślin. Skarżące zwróciły się także z wnioskiem o zgodę na odniesienie się i odpowiedź na kwestie podniesione przez inspektorów podczas ostatnich etapów przeglądu bez uprzedniej konsultacji ze skarżącymi. Pismem z dnia 26 listopada 2004 r. Komisja odpowiedziała, że jej służby są w trakcie przygotowywania propozycji ustawodawczej dotyczącej wyłączenia endosulfanu z załącznika I do dyrektywy 91/414. Będzie to skutkowało zakazem stosowania tej substancji.

Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą, iż nie przeprowadzając przeglądu wszystkich istotnych i najnowocześniejszych danych przedłożonych przez skarżące Komisja naruszyła art. 95 ust. 3 i art. 152 ust. 1 WE. Ponadto twierdzą one, iż przez zaniechanie działania zgodnie z wnioskiem skarżących Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji zapisanej w art. 211 WE, jak również ich prawo do obrony, prawo do uczciwego przesłuchania, obowiązek uzasadnienia oraz zasadę równego traktowania.